

8°
INDO-CHINOIS
357
(3)

說唐演義

THUYẾT - DŨƠNG

Transcrit par VŨ - HŨ - TÔ

DEPOT LEGAL
HANOI
N° 4218

Prix : 0 3 0

Dépôt légal
Huân

LÂN-THÚC-BẢO

lữ và bảo

PHU - VAN - DUONG

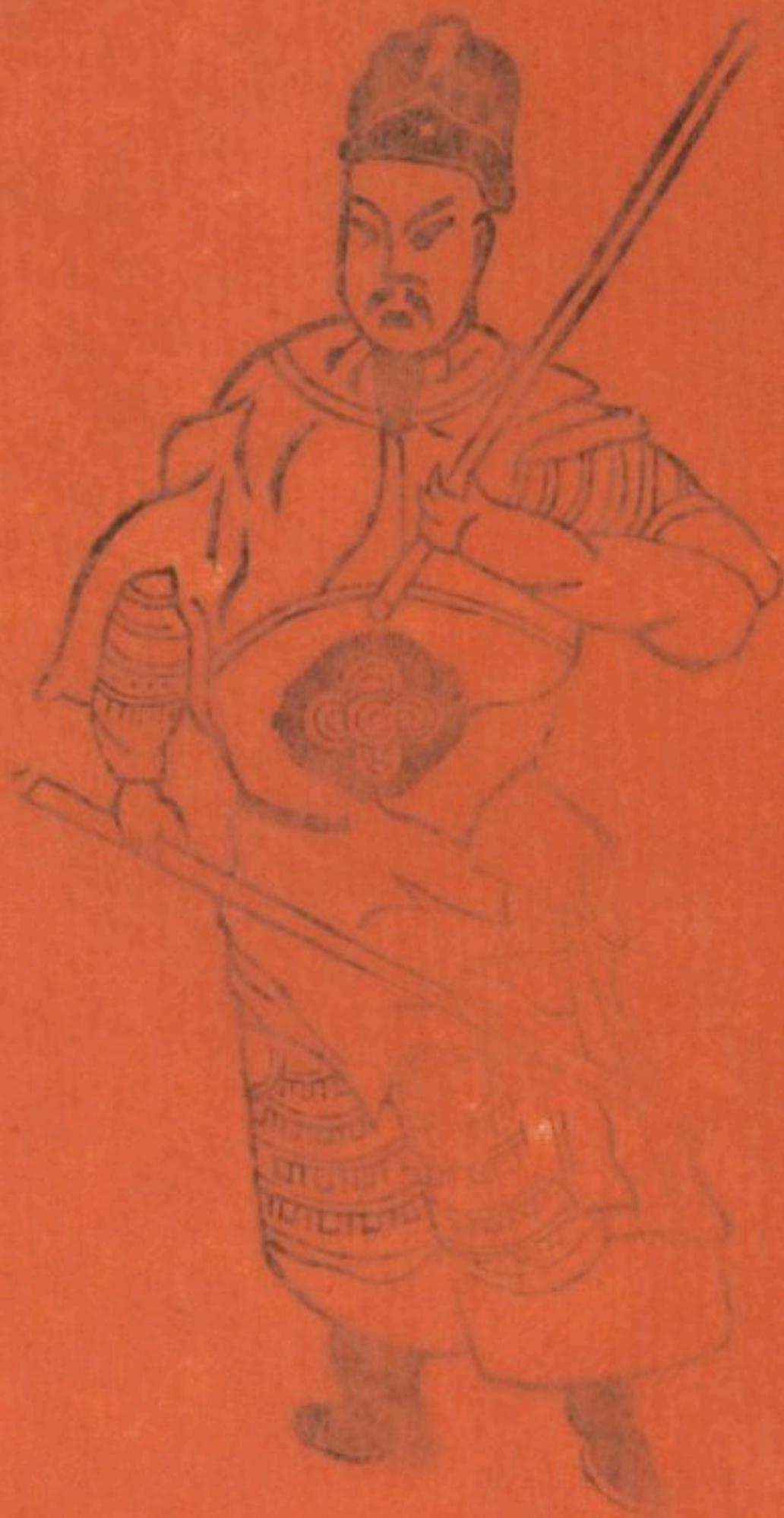
Hanoi - 16 Rue du Chanvre 16 - Hanoi

1925

số 3

結 惠 義 美

THUYÉT - DUÔNG

CHU - O - NG

THUYÉT - DUÔNG

PHU - VÂN - DUÔNG

3

Quyển thứ 3

Lại thấy một toán quân kéo đi, bụi bay tít mù, sau té ra là bọn da tướng.

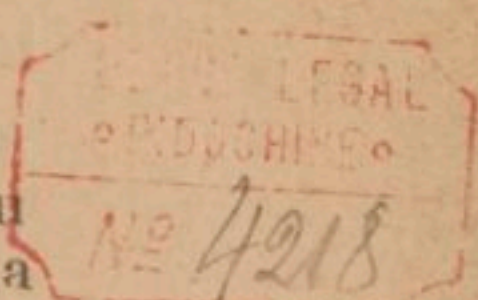
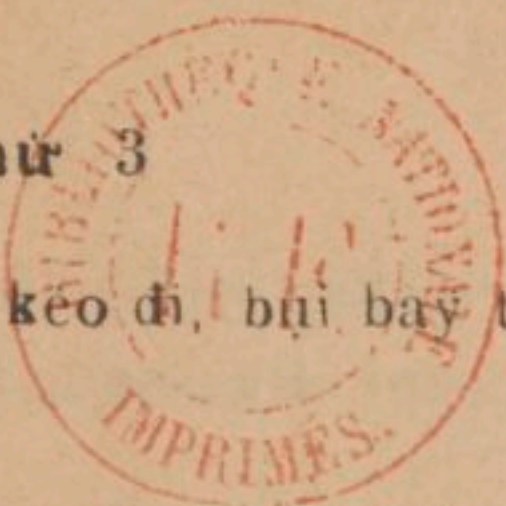
Lý-viên bảo Đạo tôn rằng, may nhờ có chàng-sĩ cứu tính mạng 1 nhà ta, ơn ấy đáng khắc cốt minh tâm. vừa nói rất lời, lại thấy mấy người nông phu ở trong thôn trang kéo đến chước ngựa vừa khóc vừa kêu rằng, chẳng hay da chúa chúng tôi có phạm gì tới ngài mà bị bắn chết?

Lý-viên nói, ta có bắn chết da chúa chúng bay đâu

Bọn nông phu nói, chính mũi tên ở cổ họng da chúa tôi, hiện có tên lão da.

Lý-viên nghĩ ngợi 1 lúc rồi nói, ừ phải rồi, vừa mới lúc này ta cùng bọn cường đạo đánh nhau mới tan gặp chủ nhân chúng bay phi ngựa đến, ta ngỡ là quân cường đạo nên ta giết nhầm phải chủ nhân nhà các người vậy thì chủ nhân mày họ tên là gì? ta cho chúng mày một chằm lạng bạc, mua áo quan khâm liệm, đem về quê hương mà chôn, để ta tìm nơi chùa chiền dựng công đức, cầu siêu độ cho hẳn.

Nông phu nói, chủ nhân tôi tên gọi Đan-thông ở Lạc châu, tức là người chồng thi Hiên nay đi Chàng-an buôn hàng hóa dở về bị ngài bắn chết, chúng tôi không dám

lấy bạc của ngài, chúng tôi lại có một chủ nhân thứ hai nữa tên gọi Đan-hùng-tín, chắc là hắn bắt ngài đền mạng.

Lí-uyên nói, sự chết rồi không lẽ sống lại, ta làm thế nào được

Các nông phu không nói gì nữa đi mua quan tài khám liệm bỏ vào đờn linh cữu về quê hương.

Lí-uyên thấy thế, nghĩ mình nhằm nhỡ lấy làm ay náy vô cùng, đi đến trước xe phu nhậu hỏi rằng, phu nhậu bị sợ chứ nay quân rặc đã lui rồi, cứ việc đi thôi.

Nói về 'phu-nhậu' vì bị sợ hãi, bỗng thấy đau bụng toan tìm chốn yên nghỉ, song chẳng có nhà cửa nào, may sao bên cạnh đường đi, có một cái chùa lớn tên gọi Vĩnh-phúc-tự

Lí-uyên sai người vào chong chùa, rồi xin tạm nghỉ nhờ

Su dũ chùa ấy tên gọi Ngũ-không, vội vàng gọi các tiểu tăng ra đón mời vào chùa.

Lí-uyên đưa gia quyến vào hậu phòng tạm nghỉ, sai các gia tướng đi tuần tiễu đề phòng bị, còn mình thì tay đeo gươm đỡ quển binh thư ra xem

Đêm hôm ấy vào khoảng canh ba bỗng thấy mùi thơm phảng phất, Lí-uyên lấy làm kinh ngạc, vội bước ra ngoài sân chông lên giới, thấy ở lưng chừng giới đèn sáo riu riu, mây tía kéo rầm, ấy là sao tử-vi chễm giới đáng

xuống chầu, đang lấy làm kinh sợ bỗng thấy tên lính hầu ra báo rằng phu nhân đang ở trong phòng sinh thể tử.

Lý-uyên nghe báo mừng rỡ đến lúc giờ sáng, chúng tăng đều ra lạy mừng.

Lý-uyên nói, nay tiện thiếp sinh nở làm ô uế cả chùa chiền, chúng tôi thật là có tội với Phật tổ, chưa lấy gì báo đáp được, nay các ngài lại đến mừng tôi lấy làm cảm tạ vô cùng, song phu nhân chúng tôi mới sinh nở chưa thể đi được, muốn hãy xin nghỉ nhờ lại mấy hôm nữa chẳng hay các ngài có bằng lòng không.

Ngũ-không nói, quý tử ra đời, chùa chiền càng thêm rực rỡ, xin mời ngài cứ lưu lại ở đây không cần chi.

Lý-uyên cảm tạ.

Có 1 hôm Lý-uyên đi dạo cảnh, chùa thấy ngoài bình phong ở cửa chùa có câu đối rằng :

« Báo tháp lăng vân bất nhật đang sơn vô biên
« thanh tịnh,

« Kim chung đại nguyệt thập phương thế giới hà
« đẳng du nhân ».

Bên cạnh viết mấy chữ « Phần-duyên sai-thiếu đề » là của ông Phần-duyên sai-thiếu làm ra. Lý-uyên thấy nhờ nhẽ cao sa nét bút hùng dũng, bèn hỏi Ngũ-không rằng, Sai-thiếu là người thế nào ?

Ngũ-không nói, nguyên người ấy ở huyện Phần-dương cho học ở chùa này đề câu thơ ấy.

Lý-uyên hỏi bây giờ có còn đây không ?

Ngũ-không nói, hiện bây giờ ở thư phòng phía tả chùa này.

Lý-uyên nói, người hãy đưa ta đến

Ngũ-không liền đưa Lý-uyên đến thư phòng Sài-thiệu, còn đang đi vào thư phòng, hai bên tùng bách xanh om thông chúc rườm rà,

Khi tới cửa, Ngũ-không vào chước gõ cửa thấy 1 tên thư đồng ra hỏi ai đấy ?

Ngũ-không nói, có Đường-công Lý-uyên muốn vào thăm ngài.

Sài-thiệu nghe tiếng vội ra nghênh tiếp mời vào thư phòng, rồi Sài-thiệu sụp xuống làm lễ mà rằng chúng tôi không được biết tôn giá hạ cố đến chơi, không ra ngoài đón rước xin ngài thứ lỗi cho.

Lý-uyên vội vàng nung dậy mời ngồi rồi hai người chò chuyện

Lý-uyên thấy Sài-thiệu lông mày chữ bát, mắt phượng sếch ngược nói năng khoáng đạt chạng mao khôi ngô, chong lòng mừng rỡ lắm,

Nguyên Sài-thiệu hiệu gọi Tự-lương là 1 vị sao Kim, phủ tinh-quân chến giờ xuống chầu.

Lý-uyên hỏi chuyện biết là chưa có vợ, liền bảo Sài-

thiệu rằng, lão có 1 đứa con gái, tuổi đã tới tuần cập kê, chưa kết duyên với ai, ý ta muốn đem sánh đôi với hiền sĩ chẳng hay hiền sĩ có bằng lòng không ?

Sài-thiệu nói, chúng tôi vốn là nhà hàn nho đối ơn niên bá có lòng thương, tôi đâu dám từ chối

Lý uyên nghe Sài-thiệu bằng lòng thì cả mừng, bèn đỡ về chùa nói chuyện để phu nhân biết, lập tức bảo Ngũ-không làm mối, chọn ngày làm lễ thành thân, ở lại trong chùa hơn nửa tháng.

Khi ấy Đậu phu nhân thảo thề đã khỏe mạnh, bèn sai Ngũ-không sang bảo Sài-thiệu biết, thu thập để khởi hành

Sài-thiệu được tin bèn đem các việc dặt dò người nhà căn kẽ, đoạn rồi theo Lý-uyên đi Thái-nguyên.

Lại nói Thúc-bảo phi ngựa đến cửa ải, mới dừng ngựa lại thấy Phàn-hồ ngồi trong diêm, bèn xuống ngựa đi vào rồi ngồi xuống thuật rõ đầu đuôi việc đánh Đông-cung cho Phàn-hồ nghe.

Đến ngày hôm sau ăn cơm sáng xong chia đôi đồ hành lý đem tội nhân mỗi người đi 1 ngã.

Thúc-bảo đi trong mấy ngày mới tới Lạc-châu, bèn đem những tên tội nhân đến cửa châu nhà đệ công văn vào, thấy có một người tiểu lệ ra khám xét.

đoạn rồi đưa những tội nhân vào ngục thất, rồi bảo rằng, nay Sái đại đa ngài còn đi Thái-nguyên mừng Đường-công, bao giờ ngài về sẽ sử đoán thì mới được dấy phép

Thúc-bảo chịu phép phải ra nhà chợ Vương-tiểu-nhi đề nghị dành lòng chờ đợi ít lâu. Thúc-bảo sức khỏe ngày ăn ba bữa, tốn nhiều cơm gạo, mà Vương-tiểu-nhi thì ít vốn, cả người lẫn ngựa Thúc-bảo ở đây hơn hai mươi ngày ăn hết sạch cả vốn.

Vương-nhi bắt đặc dĩ nói với Thúc-bảo rằng, Tần gia ơi ! tiểu nhân chúng tôi muốn việc này sợ ngài không bằng lòng, nên không dám nói ra.

Thúc-bảo nói, người với ta là tình khách chủ có câu gì cứ nói chớ ngại ?

Vương-tiểu-nhi nói chỉ vì hàng tôi dân vốn ít ỏi, gạo nước không chạy vào đâu được, ý tôi muốn nhờ đại gia hải chi cho mấy lạng bạc, chẳng hay có được không ?

Thúc-bảo nói ừ được, để ta đưa cho người liền chạy vào phòng mở khóa hòm lấy bạc, sure nhớ ra thì rất mình kinh sợ, vì rằng khi ở ải Lâm-dòng cùng Phàn-hồ chia hành lý có một món tiền quan phủ phát cho, để làm tiền chi phí chong khi đi đường.

Vì Phàn-hồ chơi thân với Thúc-bảo, cho nên đưa cả món tiền ấy cho Phàn-hồ rất, đến lúc mỗi người đi 1 đường

những đồ hành lý vắn thớt vật gì cũng chia đôi chỉ có món tiền thì quên mất, bây giờ nơi đất khách quê người tiền lương không có, sự cơ túng thế anh hùng nghĩ sao, may dân có món tiền 10 lạng bạc của mẫu thân đưa mua lụa Lạc-châu để may áo, có để ở chong hòm, liền lấy ra đưa cho liễu-nhi, bảo rằng, nay 10 lạng bạc đây ta chao cho người phải viết dây biên nhận.

Vương nhị cầm lấy. Thúc-bảo lại ăn luôn mấy hôm nữa, mới nghe được tin rằng Sái thứ-sử dờ về, các nha dịch ra khỏi cửa dinh đón rước.

Thúc-bảo vội chạy ra để kêu xin chữ phê.

Nguyên Thứ-sử đi đường nhọc mệt, ngồi chên kiệu đi thẳng vào thành

Thúc-bảo vì tiền tiêu đã hết, trong lòng nóng nảy, nghĩ bụng bảo đã rằng, hấn vào tới châu nha công việc rồi rit khó lòng mà bầm được, chi bằng ta nói ngay ở ngoài đường này.

Thúc-bảo nghĩ vậy liền quì xuống bầm rằng, chúng tôi dãi những tội nhân ở phủ Lễ-nam tỉnh Sơn-dông tới đây, xin đại gia hồi phê cho.

Sái thứ-sử ngồi trong kiệu nửa thức nửa ngủ chẳng nói gì cả, lính hầu hét rằng kêu việc gì thì phải vào nơi công đường, sao có việc quan ở dữa đường này, người có biết phép lách ra dăng kia nói đoạn phu kiệu lại khiêng kiệu đi vùn vụt.

Thúc-Bảo dừng dây nghĩ thầm rằng ta ở đây ngày nào thì càng thêm tốn. nếu hẵn độ trong mấy hôm không ra công đường. thì lương ăn dần cạn thì làm thế nào. liền chạy theo với lấy kiệu để kêu. chẳng ngờ tính nóng và sức khỏe. tay nắm lấy kiệu làm cho kiệu phải nghiêng đi.

Các quân lính vội đỡ lấy kiệu. may sao Sái thứ-sử ngồi tựa ngửa ở trong kiệu nếu ngồi ngay thì ngã bổ nhào xuống.

Khi ấy Thứ-sử rập mình tỉnh ra mắng rằng: dứa nào vô lễ thế ? sai lính đem đánh.

Thúc-Bảo biết là lỗi tự mình bị đánh 20 roi đau quá. ôm đầu chạy về nhà hàng. qua đêm ấy đến sáng hôm sau lại vào nha lĩnh công văn.

Sái tri phủ là một người công minh đến buổi việc quan ra công đường xử đoán các việc rất là rõ ràng. Thúc-bảo chờ khi văn việc mới quí xuống bần rằng. chúng tôi là lính sai của Lưu tri phủ ở Tể-nam đợi đại gia về xin chữ hồi phê.

Bấy giờ Sái chi phủ thấy nói đến Lưu tri phủ. vì Sái thứ-sử cùng Lưu thứ-sử là bạn đồng niên, chơi với nhau thân lắm. Sái thứ-sử liền đỡ dật làm vui mà nói rằng. thế ra người là lính sai của Lưu đại gia ở Tể-nam đó. hôm qua ta khi nóng nảy trách phạt người mấy roi. người chớ dè bụng nói đoạn gọi văn phòng tư bảo phê chữ đóng

dẫn, lại sai lính coi kho lấy 3 lạng bạc đưa cho Thúc-bảo và nhủ rằng, ta cùng với quan chi người là bạn đồng niên, nguôi tình người di ngàn dặm sa sới, gọi là một chút đưa người làm tiền lộ phí.

Thúc-bảo lấy ta, cầm lấy chữ phê và mấy lạng bạc dở về nhà hàng

Vương-tiểu-nhị thấy Thúc-bảo lĩnh được văn phê về, lại có mấy lạng bạc trong lòng hơn hỏ', miệng cười ha hả mà rằng, Tần đại gia đã lĩnh được chữ phê rồi bây giờ tính tiền hàng chứ.

Thúc-bảo uói ừ tính xem hết bao nhiêu ?

Vương-nhị nói ngài đến từ 16 tháng 8, đến hôm nay là 18 tháng chín, cả thảy 32 hôm, còn như hôm thoát tiền và hôm sau cùng thì không kể, tôi chỉ tính có 30 hôm thôi. hết cả thảy là 18 lạng bạc ngay chước đã lấy 10 lạng còn 8 lạng nữa.

Thúc-bảo nói, đây chỉ có 3 lạng của quan Sái thứ-sử thưởng cho, người hãy cầm lấy vậy.

Vương-tiểu-nhị cầm lấy lại nói, còn 5 lạng nữa, xin ngài cho nốt.

Thúc-bảo nói, Tiểu-nhị ơi ! người chớ có quan ngại, ta chưa đi đâu mà sợ, vì ta có người bạn đệ công văn đi Lạc châu, tiền bạc hẳn mang cả, đợi hẳn tới đây, thì vô số tiền, ta sẽ trả hết cho người.

Tiểu-nhị nghe nói câu ấy sắc mặt sầm ngay lại, nghĩ bụng bảo đảm rằng, nếu hấn cưỡi ngựa tốt đi thì ta đòi ai chứ, chỉ bằng bảo hấn đưa đao công văn phe hồi cho mình đủ.

Tiểu-nhị nghĩ vậy mới vừa cười vừa nói với Thúc-bảo rằng, lần-gia-oi ! như nay ngài chưa ra về, đao phe văn là rất can hệ, ngài đưa cho tôi để tôi bảo truyết thế nó oắt đi.

Túc-bảo không biết là kế của Tiểu-nhị, liền đưa dấy phe văn cho Tiểu-nhị.

Từ đó Thúc-bảo ngày nào cũng ra đường cái quan đứng ngóng Phàn-hổ lại, mong mãi chẳng thấy bóng Phàn-hổ đến lúc về chợ lại bị Vương-nhị nói cạnh nói khốe, lắm khi căm tức, cơn nước hầu hạ ra chiều lạt lẽo.

Có một hôm đi chơi về, thấy trong phòng mình đã thấp đèn, bước vào thấy một bọn bốn năm người đang uống rượu.

Vương-tiểu-nhị chạy ra bảo rằng, Tàu đại ca hải thứ lỗi cho tôi, vì hôm nay có bọn khách buôn những châu báu và đồ cổ ngoạn đến, thấy phòng của ngài sạch sẽ, vả lại cửa phòng không khóa bọn khách ấy đòi vào nghỉ cho năm ba hôm rồi rồi lại đi.

Tôi sợ mất hành lý của ngài, cho nên đem đến một cái phòng nhỏ phía sau hàng, nay xin Tần đại gia hãy ra đó nghỉ tạm, đợi lũ họ đi rồi, sẽ lại dỡ về

phòng cũ

Thúc-bảo nghe nói trong lòng căm giận. ngặt vì tiền lương của mình lại cạn. thôi thì cũng phải chịu, bèn nói rằng ừ được

Vương-tiểu-nhị liền cầm đèn đưa Thúc-bảo đến dan phòng phía sau hàng thấy nhà rách vách nát chèn mặt đất dãi cỏ. có 1 chiếc chiếu dãi chum lên chèn, bốn mặt dõ thồi vào hun hút, đèn chẳng biết cheo vào chỗ nào cho được

Thúc bảo thấy thế lấy làm buồn rầu, chẳng nói gì cả. Vương-tiểu-nhị dẫn bảo qua loa rồi đi ra, thế mới biết chờ đời bạc đen chưa cuốn chiếu đã hết nhân tình.

Thúc-bảo cầm chiếc kim dẫn gỗ mà hát rằng :

Nhà danh gió lọt lại mưa bay.

Một mình buồn bực chẳng ai hay.

Ngọn đản bình sinh không người biết.

Có chẳng sẽ đợi hội rồng mây.

Đương lúc ngâm nga bỗng nghe có tiếng người đi đón đến đến ngoài cửa.

Thúc-bảo hét to lên rằng quân tiểu nhân kia. dù khi đến dù khi đi cũng dữ cho trong sạch. không làm sự vô sỉ huống chi có hội phê và ngựa yên đều dề ở nhà mày. ta còn trốn thế nào được mà phải do thám.

Người ở ngoài bên nói rằng : lần đại gia nói gì thế ?
thiếp tôi là Liễu-thị vợ Tiểu-nhị đây

Thục-bảo nói, người vốn là người hiền hậu, đêm hôm
đến đây làm gì ?

Liễu thị nói, phu quân thiếp là đứa tiểu nhân nói năng
không ra thế nào, xin ngài thứ lỗi cho, bây giờ phu quân
tôi đi nghỉ rồi, còn ít cơm chiều thiếp đem đến đây, và có
vài chằm đồng tiền, xin đừng ngài soi dõ dỏi

Thục-bảo nghe nói ứa 2 hàng lệ dãi lời rằng hiền Liễu
thị ơi ! người thực là Siếu-nhân của Hoài-âm-hầu khi xưa,
hiềm rằng ta ngày sau không làm được đến bề tướng như
Hoài-âm-hầu để dãi ơn nghìn nén vàng, nhưng cũng
chẳng biết đâu, may ra mà ta làm lên được ta sẽ hân
tạ nàng.

Liễu-thị nói, thiếp tôi không dám sánh với Siếu-mẫu há
dám mong ngài dãi ơn, nói đoạn đặt mâm cơm xuống liền
mở cửa đi ra

Thục-bảo bèn mở mâm cơm ra xem, thấy có khăn vải
xanh bọc ba trăm đồng tiền, một thùng cơm một bát
canh thịt.

Thục-bảo ứa song no bụng rồi ngủ một mạch đến sáng
mới dậy, lại đi ra ngoài đường cái ngóng mong Phàn-hổ
Chưa biết thế nào xem hồi sau.

HỘI THỨ 5

THÀNH LẠC-CHÂU LẦN-QUỲNH BÁN NỤA

CHANG NHỊ-BIÊN HÙNG-TÍN NỔI DANH

Nói về Thúc-bảo mong Phan-hồ mãi không thấy đến, đờc mấy hôm nữa. 300 đồng tiền đều chi tiêu hết cả mà Vương-nhi thì cứ nói canh nói khóc, bỗng sức nghĩ rằng, ta có 2 chiếc Kim dẫn, bây giờ tiền ăn hết, âu là đem ra phố cầm lấy tiền dả tiêc cơm hăn, thì mới về quê được đến ngày khác lại đem đến đến chuộc cũng chả hề chi, bụng nghĩ thế bèn vào nói chuyện với Vương-nhi.

Wương-nhi nghe nói mừng hơn hở.

Thúc-bảo liền đi ra ngoài phố tam-nghĩa, rất chiếc kim dẫn lên chen mặt cái hòm để cầm. người chủ cầm chông thấy đều nói rằng, bình khí này còn dùng sao được, chỉ để làm đồng nát được thôi.

Thúc-bảo thấy người chủ che bai không biết làm thế nào, cũng liêu nói, ừ thì bán làm đồng nát vậy, người chủ liền lấy cân ra cân, 2 chiếc kim dẫn nặng được 128 cân, tại bất chừ mỗi cân 4 phân, còn tính dả là 5 lạng bạc.

Thúc-bảo nghĩ bụng rằng, 5 lạng bạc thì sao cho song việc, mới không bán nữa, lại vác đôi kim dẫn dờ về.

Wương-nhi thấy về hỏi rằng, ngài bảo bán bình khí để dả tiền tới cơ sao lại đem về ?

Thúc-bảo nói thác ra rằng ngoài phố người ta bảo rằng binh khí ấy không dùng được nữa

Vương-nhi nói, đã vậy ngài thử xem cái gì đáng bán được tiền thì bán.

Thúc-bảo nói Vương-nhi ơi ! người nói hay nhỉ nay ta đi đường sá ngoài ra có binh khí đem phòng thân mà thôi, còn có của báu gì đem theo nữa

Tiêu-nhi nói, đã vậy ngài mỗi ngài soi ba bữa, tôi chày vào dấu cho được lại ngựa của ngài nếu nó chết đói dùng có chách tôi nhé !

Thúc-bảo nói ừ, như con ngựa của tôi chẳng biết có ai dùng không ?

Vương-nhi nói, đất Lạc châu đầy đều hay dùng ngựa cưỡi, nếu ngựa ra khỏi cửa là có tiền ngay.

Thúc-bảo nói chợ bán ngựa ở chỗ nào ?

Vương-nhi nói ở phố lớn phía cửa tây, gần cạnh năm thì chợ đã họp sáng rõ mặt người là tan chợ

Thúc-bảo nói, đề sáng mai tôi đem đi bán, nói doan đi đến chuồng ngựa, con ngựa chông thấy Thúc-bảo, liền cúi đầu ứa nước mắt ra, như thể không muốn ly biệt chủ.

Thúc-bảo thấy cũng 2 hàng châu tuôn rơi cất tiếng gọi ngựa ơi ! toan nói nữa song khi sàu thăm cứ đề lên cổ họng không nói ra được nữa, chỉ thở dài một tiếng bèn đi lấy nước tắm rửa cho ngựa hồi lâu, đoạn rồi lấy cỏ cho ăn.

Đêm hôm ấy Thúc-bảo như thể ngồi chên đồng chông gai suốt đêm dẫn dục. đầu canh năm dờ dặt rất ngựa ra công đi tới chợ tây-môn.

Bấy giờ chợ ngựa đã họp đông những Vương-tôn Công tử đi đi lại lại, chông thấy Thúc-bảo rất con ngựa gầy, đều vừa cười vừa nói với nhau rằng anh chàng cùng khốn rất con ngựa ốm đến đây làm gì.

Thúc-bảo nghe nói, tay vỗ vào lưng ngựa, bảo con ngựa rằng. màv khi ở Sơn-lông hùng dũng biết là nhường nào sao bây giờ tiêu tụy như thế lại cúi ngẩng xem mình nói rằng quai la, đến mình cũng lam lũ. chỉ vì thiếu món tiền hàng mà hóa ra thế. huống chi là ngựa mới thỏ' dài một tiếng. thấy chợ chả có ai dùng. rất ngựa dờ' về

Khi rất khỏi cổng chợ thì đèn lồng thành bầy dờ' cổng thành đã mở' người chong hương thôn gánh củi vào thành bán. chên gánh củi có nhiều lá tươi.

Ngựa Thúc-bảo bấy giờ đói quá. thấy lá tươi liền ngoam lấy mà ăn. ông lão tiêu gánh củi ngã ngựa người ra kêu lên 1 tiếng ối chao.

Thúc-bảo dật mình mở' chòang mắt ra thấy thế. vội vàng ôm lão tiêu dặt lão-tiêu hỏi rằng. ngựa này có phải đem bán không? những người đi chợ có ai tình mắt mà hiểu được con ngựa này dẫu gầy mòn. xong thật là ngựa tốt

Thục-bảo nghe nói ra mừng mà rằng lão chượng đã biết con ngựa này tốt, xem có ai mua mách tôi mấy ?

Lão-tiên nói, ví như bán vàng phải đến nhà biết vàng, muốn bán con ngựa này thì có 1 chỗ chắc là bán được

Thục-bảo mừng lắm nói rằng lão-trượng đưa tôi đi, hề bán được xin đừng lão 1 lạng bạc hoa hồng.

Lão-tiên nghe nói mừng hơn hở mà rằng ngoài phố tây-môn cách độ 15 dặm có 1 thôn chang tên gọi Nhị-hiền chang, chủ nhân chang ấy họ Đan tên gọi Hùng-tin đứng hàng thứ hai, người ta vẫn gọi hắn là Nhị viên-ngoại, hắn thường hay mua ngựa tốt để tặng cho anh em bạn.

Thục-bảo nghe nói như người say me mới tỉnh, nghĩ thầm tự hỏi rằng, thế ra mình khờ dại quá, khi ở nhà vẫn thường nghe thấy người ta đồn rằng : Đan-hung-tin ở Lạc châu, là 1 người anh hùng hảo hán, ta đến đây đã lâu mà không đến yết kiến hắn.

Như bây giờ áo mặc rách rưới, nếu đến yết kiến hắn thì xấu hổ quá, lại nghĩ rằng nhưng mà ta đã xưng là người đi bán ngựa không dơ tên thì có sợ chi liên bảo lão-tiên đưa đi.

Lão-tiên vội gánh củi gửi vào trong một cái hàng, đoạn rồi đưa Thục-bảo ra khỏi thành, độ hơn mười dặm thấy một trang viện lớn, cây cối um thum, nhà gạch san sát.

Chủ nhân ở trảng ấy họ Đan tên gọi Hùng-tin nguyên là 1 con rồng xanh trên thiên đình xuống trần. đời Tùy xưng là anh hùng thứ 18.

Hùng tin mặt sẫm như trâm đồ tóc đỏ tựa tru sa, tính nóng như lửa cháy, tiếng to tựa sấm vang. quen dùng 1 ngọn dao tên gọi kim châm tả dương. sức khỏe địch nổi muôn người.

Hay kết bạn với những người hào kiệt sa gần dàu dàu cũng biết liếng thường cấp nuôi những kẻ lánh nạn. và những kẻ không nghề nghiệp gì những chộm cướp gần đây cướp được của cải đều phải chia cho hắn một nửa. phạm những bọn lục-lâm (dàn chộm đuôi cướp) hề hắn đưa một cánh tên chuyển thì hết thầy đều phải vâng mệnh. bởi thế nên dần dần sức tích được lắm của.

Có 1 hôm đang ngồi chơi trong nhà khách thấy lão tiều đến chước mặt vài cháo.

Hùng-tin cũng chào đả.

Lão-tiều nói, hôm nay lão vào chong thành bán củi, có gặp 1 người rất 1 con ngựa đem bán. con ngựa ấy tuy rằng khí gầy mòn, song thực là thiên-lý song-câu. vậy tôi đưa hắn đến đây xin Viên-ngoại thử ra xem có ưng ý không Hùng-tin liền đứng dậy chạy ra.

Thúc-bảo đứng cách 1 cái hào chòng thấy Hùng-tin mình cao 1 trượng, hình như 1 vị thiên thần, mặt sẫm tóc đỏ. ăn vận tề chỉnh. so với thân mình thực kém sa, mới núp ở đằng sau cái cây

Hùng-tín chạy ra khỏi cầu ngắm nhìn con ngựa, thấy chân cao 8 thước khắp mình lông vàng như tơ, ngắm nhìn kỹ càng không đếm sắc khác chút nào. 2 tay vỗ mạnh vào lưng ngựa 1 cái.

Hùng-tín sức khỏe mạnh như thể mà con ngựa đứng im không cử động. xem kỹ càng xong rồi mới ra hỏi Thúc-bảo rằng: con ngựa này có phải tức ha muốn bán ư Thúc-bảo nói thưa phải.

Hùng-tín hỏi người lấy bao nhiêu tiền ?

Thúc-bảo nói, người nghèo thì của dễ, chúng tôi không dám nói giá cả. thôi thì xin người cứ cho 50 lang bạc thôi.

Hùng-tín nói con ngựa này giá 50 lang bạc thì cũng là phải. xong chỉ vì nó gầy quá nếu không ra công trần rất vất vả nuôi thì cũng là bỏ không dùng được, nay người nói thế thì ta dẫn người 30 lang. nói đùa quay mình đi đỡ vào trong cầu.

Thúc-bảo không biết làm thế nào. vội chạy theo vào khỏi cầu nói lên rằng. tùy lượng viên ngoại, nhiều ít thế nào chúng tôi cũng xin vâng.

Hùng-tín vào tới chạng viên, đứng ở trước Thúc-bảo đứng ở bên cạnh hồ bán nguyệt.

Hùng-tín gọi thủ hạ dắt ngựa vào chuồng, lấy cỏ cho ăn. nhân tiện hỏi Thúc-bảo rằng, chẳng hay tức hạ người ở đâu ?

Thục-bảo nói, chúng tôi người ở phủ Tế-nam.

Hung-tin nghe nói ba chữ phủ Tế-nam liền gọi lấy ghế mời Thục-bảo ngồi, hỏi rằng người ở phủ Tế-nam, tôi nghe tiếng đồn có 1 vị hảo hán tên gọi Tà-t-thục-bảo làm đô-đầu phủ Tế-nam người có biết không?

Thục-bảo liền đáp rằng, chính chúng tôi, chót nói đến câu này tôi thì biết là nhớ mồm liền im đi không nói nữa.

Hung-tin rất mừng mà nói rằng, xin ngài thứ lỗi đi cho bèn đứng dậy chạy xuống.

Thục-bảo nói, chính chúng tôi là bạn hữu nhà môn với Tần-thục-bảo đây, Hung-tin nói thể ra nhầm rồi. vậy tôi dám hỏi ngài họ tên là gì? Thục-bảo nói, chúng tôi họ Trương.

Hung-tin nói, tiền dê muốn gửi lời thông tin với lâu dạ, haynh, chẳng hay ngài có nói dup cho không. Thục-bảo nói nếu ngài có gửi thư từ gì, tôi xin mang đến nơi đến chốn.

Hung-tin đi vào trong nhà phong 3 lạng bạc 3 tấm lụa và món tiền bán ngựa dỏ ra trước thêm vài một cái rồi nói rằng, tiền dê sắp muốn viết 1 phong thư nhờ đại huynh đưa cho Thục-bảo, song vì chữa từng gập mặt, e có đều không tiện.

Vậy chỉ phiền đại huynh nói với Thục-bảo rằng, Đan-phong có ý quý mến Tần đại huynh lắm lắm này đây. 30

lạng bạc. liền bán ngựa chừ ra, còn 3 lạng này để đưng
đại huynh soi nước, 2 tấm lụa để làm quà xiu đại huynh
nhận cho

Thục-bảo từ chối không dám nhận.

Hùng-tín cố ý đưa, sau Thục-bảo cũng phải chịu phép
nhận vậy.

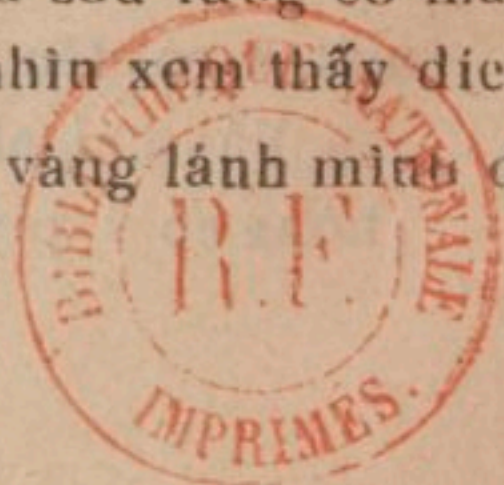
Hùng-tín mời ở lại ăn cơm, Thục-bảo sợ lộ chuyện mình
vội vàng cáo từ đi ra, lão tiều theo chân Thục-bảo ra đến
ngoài đường cái mới dờ về.

Khi ấy Thục-bảo lấy 1 đỉnh bạc đưa cho lão tiều. lão
tiều mừng rỡ vái tạ rồi đi, Thục-bảo thì đi dờ về phố
tây-món.

Lúc bấy dờ vào khoảng dữa chưa. Thục-bảo chong
bụng thấy đói liền đi vào hàng rượu, thấy hàng ấy có ba
dan hàng lớn, bày biện lịch sự, 2 dan 2 bên có bàn ghế
đủ cả.

Thục-bảo bước vào kéo ghế ngồi, tiền bạc rất cả vào
trong bọc. 2 tấm lụa thì gói đề bên cạnh mình, rồi bảo chủ
quán dọn rượu và đồ nhắm

Thục-bảo mới uống được vài chén trông ra ngoài cửa
hàng chợt thấy có 2 vị hào kiệt đến. phía sau lưng có mấy
tên người nhà theo hầu. Thục-bảo nhìn xem thấy đích
một người là Vương-bá-Đường liền vội vàng lánh mình đi
núp một nơi.

THUYẾT DUONG

bertie conforme au
dixième siècle à
1000 exemplaires

Alfay

Hanoi le 3/10/1915

THUYẾT DUONG

Từ quyển Chinh-Tây số 16 cho đến số 20 đã nói tóm cả 1 bộ Phẫu-Đường, cho nên bản hiệu không in tiếp theo, nay bản hiệu xin in tiếp bộ Thuyết-Đường, để cho biết sự tích các bức ảnh hùng chong bộ Chinh-Đông Chinh-Tây, bộ chuyên này có vài mươi vẽ ảnh hùng, không những là có sức khỏe tài dũng, ở trong lại có trung hiếu tiết nghĩa đủ điều, bộ chuyên này xem vừa vui vừa có ích, thật là 1 bộ chuyên có giá trị xưa nay, nay bản hiệu xin xuất bản mỗi chủ nhật hai số, mỗi số định giá là 5 su, mỗi quyển 20 trang. khổ dầy hạng chung, ngoài bìa có vẽ các vị anh hùng, cứ theo lần lượt, vẽ ra in ra ngoài bìa.

CHUYÊN DIỄN NGHĨA

Chinh-đông 10 quyển chọn bộ

Chinh-tây 20 quyển chọn bộ mỗi quyển giá 0 S 10

Tây thi là chuyên một người con gái đẹp lên mình bao nước, 1 quyển chọn bộ 0 16

Tân hiền trai trí gi 2 quyển, mỗi quyển 0 10

Lĩnh nam trích quai 1 quyển, 0 10

THƠ CA

Hạt ả đầu Dương gia nam âm, 0 10

Thơ ca nôm, 0 10

Văn khấn giỗ lễ 0 10

Ấn định thơ, 0 10

Sách làm bánh nâu ấn An nam 0 12

Chuyên sắp in

THUYẾT-DUONG LA-THÔNG tảo Bắc TAN-DUONG